

Ekonomik durgunluğun had safhaya vardığı, 56'ncı hükümetin Bütçe Kanunu yapamadığı koşullarda, bu arada IMF'nin ziyaretini de unutmamak gerekir. Ülkemiz seçime gitti.

Erken seçimlere alıştık artık. IMF ziyaretleri de yaşamımızın bir parçası haline geldi. IMF 1980'li yılların başından beri dünya piyasalarına müdahalede bulunuyor. Söz konusu müdahaleler dünya ölçeğinde büyük nüfus katmanlarını yoksullaştırdı. 1980'lerde IMF'nin, az gelişmiş ülkelere borç sorununu çözmek için dayattığı düzeltim programlarında, ulusal paranın değerinin düşürülmesi bulunuyordu. Bu Türkiye'de uygulandı ve enflasyonun, hayat pahalılığının artması ve sabit gelirlerin değerinin düşmesi ile sonuçlandı.

Bunalımın başında ülkelerin borç yüklerinin artması bulunuyor. Borçlar arttıkça ülkeler bunları ödeyebilmek için IMF'ye başvurmak zorunda kalıyorlar. IMF'nin dayattığı programlar karşılığında, IMF'nin borçlarını ödeyebilmek için yeniden borçlanma olanağını buluyorlar.

Bu arada Türkiye'nin 100 milyar dolara yaklaşan dış borcu bulunuyor. Türkiye bankalardan ve ülkelerden aldığı bu borcun geri ödemesinde sorun yaşadığında, ödemelerin durması tehlikesi ile karşı karşıya kalmaktadır. Bu durumun önlenmesi amacıyla IMF'ye başvurmakta, IMF de buna dayanarak kendi koşullarını Türkiye gibi ülkelere dayatmaktadır.

Borç almak istiyorsunuz, bu borcu Uluslararası Para Fonu karşılayacak; önce borç alan ülkenin Maliye

Bakanıyla borç sözleşmesi imzalanır, bu sözleşmenin bir takım koşulları vardır. Birinci koşul sıkı para politikası uygulanmasıdır. Dolayısıyla harcamalarda kesinti yapmak gerekir. Bu durumun hayata yansımaları; okulların, hastanelerin kapanması, KİT'lerin özelleştirme yolu ile satılması anlamına gelir. IMF bu koşulların resmen kabulünden önce önkoşul olarak bir devalüasyon dayatmakta ve ülkenin sanayi kuruluşlarına verilen kredilerin dondurulmasını şart koşmaktadır. Bu durum sanayiye verilen kredi faizlerinin yükselmesine yol açar, bunun sonucunda iflaslar ortaya çıkar.

IMF ziyaretleriyle, Türkiye'nin ekonomik tablosu bir eşitsizlikler ülkesini ortaya koymaktadır. Bu eşitsizlikler çalışanların ve halkın büyük çoğunluğunun aleyhine olarak, giderek derinleşmektedir. Türkiye'de insan unutulmaktadır. Eğitimden sağlığa, ücretten işsizliğe, kendini ifade etmekten düşünce özgürlüğüne, insansal olan ne varsa gündem değiştirilmelerle üstü örtülmüştür.

18 Nisan 1999 seçimlerinde seçmenler çoğunlukla şoven milliyetçi-siyasal dinci siyasetlere oy vermiştir. Seçim sürecinde yurtaşlar ulusal duygular, dini inançlar etrafında yaşamın gerçeklerinden koparılmıştır. Adil olmayan gelir dağılımı, yüksek enflasyon, yatırımsızlık, yoksulluk, açlık, özelleştirme yağması, kamu bankaları soygunu, Susurluk çetesi unutturulmuştur. Barış, demokrasi, insan hakları tartışılmamıştır.

Milliyetçiliğin oylarının en yüksek noktaya çıktığı dönemde Türkiye tarihinin en ağır ekonomik ve siyasal bağımlılık ilişkilerini yaşamaktadır. Çok uluslu tekellerin önü alabildiğine açılmıştır. Yabancı sermaye ilaç

pazarının % 60'ını belirler hale gelmiş, mamül ilaç ithalatı % 32'lere ulaşmıştır. Türkiye 1995'te Gümrük Birliği protokolü ile ekonomik olarak Avrupa Birliği'ne teslim edilmiştir.

Türk Eczacıları Birliği; sağlık hizmetlerinin ticarileştirilmesine, özelleştirilmesine yönelik adımların durdurulması, kamusal sağlık sisteminin yeniden yapılandırılmasını savunur. Sağlık Bütçesi WHO'nun önerdiği gibi % 10'luk bütçe payına ulaştırılmalıdır. Sağlık sektörünün tek elden yönetilmesi doğrultusunda çaba harcanmasını önerir.

İlacın tekellerden uzak, halkın alım gücünü aşmayan fiyatlarla sunulduğu, üretiminden tüketimine her aşamasında devlet denetiminin sağlandığı koşulları önceler.

Her yurttaşın sağlık hizmetine ve ilaca ulaştığı sağlık ortamının oluşturulmasına katkı koyar.

Türk Eczacıları Birliği ülkemiz sağlık ortamı ve eczacıların içinde buldukları sorunların çözümlerini önererek sahiplenirken bir yandan da sonuç almaya yönelik eylemlilikleri etkin bir şekilde gündeme getirecektir.

Türk Eczacıları Birliği, insan yaşamına saygı temelinde yükselen, savaşa karşı, barıştan yana, demokratik, laik, aydınlanmacı, bilimin yol göstericiliğinde kamu çıkarlarını koruyan ve geliştiren, örgütlenme ve düşünce özgürlüğünün vazgeçilmezliğine inanan değerler toplamını, ülkesi, ülke insanı ve meslektaşları adına kararlılıkla savunacaktır.

Ulu Demirel